

A KIS TÜNDÉR SÍPJA

– Ciróka nagyanyó,
Meséljen egy szépet!
Mindjárt idehozom
A kis zsámolyszéket.

Így ni! Kezdje rá, no!
Hol volt, hol is nem volt,
Az Óperenciás
Tengeren is túl volt.

– No, ha úgy szeretnéd,
Mesélek, nem bánom!
Hanem aztán hallgass,
Aranyos virágom!

Egyszer egy kis tündér,
Violának hívták,
Amint karikázott,
Elvesztette sípját.

Kereste, kutatta,
Minden kis bokorban,
Kérdezte a nyuszi:
– Nem tudja-e, hol van?

A nyuszi se tudta,
A madár se látta,
Lepke is kereste,
Sehol se találta.

A kedves kis tündér
Úgy elfakadt sírva,
Fűszálra, levélre,
Búbánatát írja.

Lehajtja a fejét
Csörgő patak partján,
Hulldogál a könnye,
Vadrózsás domb alján.

Szomorú lesz tőle
Erdő, mező, liget
A lomb is, virág is,
Szomorún integet.

Sírnak a madarak,
Sírnak a virágok,
Felhőbe bú a Nap,
Nem mosolyog rájuk.

Egyszer csak megszólal
A kis tündér sípja,
Vadrózsás halmon túl
Csengő dallal hívja.

Aranyhajú pásztor
Volt a meglelője,
Viola tündérnek
Kedvre derítője.

Fölpattan a tündér,
Mint egy aranylabda,
Vadrózsás halmon át
Szalad is kacagva.

Ott is már kezében
Szépen szóló sípja,
Aranyhajú pásztort
Maga után hívja.

Aranyhajú pásztor
Ballag is utána,
Vadrózsás halmon át
Szép Tündérországba.

Felhők fátyolából
Kibúvik a Nap is,
Vidáman dalolnak
Még a madarak is.

Karikázik a nyúl,
Cikázik a lepke,
Úzi a sugarat
Berekről-berekre.

Mosolygó tavasz száll
Fűszálra, virágra –
Sípját a kis tündér
Fújja, fújdogálja.